

med alle mulige modeller for at finde forligsmuligheder. Nogle af dem har vi taget til os og praktiserer, selv om vi ikke kunne få nogen aftale om dem.

Jeg er helt enig med hr. Melchior, som endnu en gang appellerer til den brede aftale. Men hvis vi inviterer til forhandlinger, er vi nødt til at vide, om Det Konservative Folkeparti så møder op med Venstre i hånden og siger, at de kommer med ultimative krav.

Hr. Melchior støttede jo ikke det ultimative krav, nemlig at man én gang for alle skulle afvise, at der kunne være tilfælde, hvor man må sige, at her er der et menneske, der måske i de helt unge år kom til at begå en forbrydelse, måske endda tilskyndet af noget meget nær familie, og at det ikke efter at have udstået sin straf, efter at have levet fuldstændig efter dansk lovgivning i ti, femten, tyve år, fået børn her i landet, som det har passet og plejet og gjort til danske børn, skulle få lov at få et dansk statsborgerskab.

Vil Det Konservative Folkeparti sige: Ja, vi afskærer os fra den mulighed, den lille dryphane, at vi her i Folketinget f.eks. kan sige, at her er en kvinde, som i sine helt unge år – måske tilskyndet af sin far – var kurer, og som vi af gode grunde har straffet hårdt. Men hun er mor til børn, der er vokset op her i landet, hun har levet her i tyve år uden at begå kriminalitet, levet efter vores normer, sat sig ind i det danske samfund, skulle vi så ikke dér kunne give dansk statsborgerskab?

Det er derfor, jeg appellerer stærkt til hr. John Vinther om at give et klart svar. Skal den mulighed fjernes? Er det et ultimativt krav denne gang? Hvis det ikke er, så inviterer jeg straks til politiske forhandlinger med det brede udgangspunkt, som vi har hørt i dag.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Justitsministeren vil, når han læser referatet af dagens forhandling, kunne se følgende, som jeg nu gentager for god ordens skyld: Politiske forhandlinger er altid sådan, at man jo nødvendigvis, hvis man vil nå frem til et fælles mål, må give køb på nogle af sine synspunkter fra begge sider af forhandlingsbordet. Sådan er det altid, og sådan vil det også være i indfødsretsspørgsmålet.

Det Konservative Folkeparti kommer altid gerne til forhandlinger. Det gør Venstre også. Vi har nu i dag præsenteret, hvad der er udgangs-

punktet for Det Konservative Folkeparti og Venstre. Det er klart, at vi ikke forventer, at regeringen fuldstændig kan gå med til alt, men enkelte dele af det må selv regeringen være indstillet på at give køb på, hvis den vil nå frem til en fælles aftale.

Må jeg så ikke sige, da det åbenbart er det, justitsministeren hæfter sig meget ved, at det er rigtigt nok, at Det Konservative Folkeparti og Venstre i forårets forhandlinger præsenterede kravet om – om jeg så må sige – udelukkelse fra dansk statsborgerskab, hvis man havde en straf på fire år eller derover, som et ultimativt krav.

Det skulle forstås således, og det skal stadig forstås således, at det i hvert fald er et krav, som Det Konservative Folkeparti og Venstre lægger megen vægt på. Men det betyder ikke, og det betød det heller ikke, da vi diskuterede det i foråret, at Det Konservative Folkeparti og Venstre ikke er indstillet på at gå ind og se på en dispensationsmulighed, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder omkring en enkelt ansøgers personlige forhold.

Sådan skal det ikke forstås, sådan har det aldrig skullet forstås, og sådan vil det heller ikke skulle forstås i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det kan godt være, at den konservative ordfører ikke ret gerne vil tage ordet i sin mund, men det er nødvendigt at forstå helt præcist, hvilken forudsætning vi her har.

Må jeg konkludere sådan, at der ikke er noget konservativt ultimativt krav om, at forhandlingerne skal sluttes med, at der skal indføres en regel om, at har man fået en straf, uanset om det er tyve år siden, så skal man ikke for evig være afskåret fra at få dansk indfødsret. Hvis det er konklusionen, så er vi nemlig kommet meget længere frem mod at kunne få en fælles forståelse. Det var det, det strandede på i foråret, for det var et ultimativt krav.

Vi forsøgte at lægge mange modeller frem. Det vil jeg gerne gøre igen. Den fælles forståelse, vi kan have, er at finde et kompromis mellem de to meget principielle standpunkter, som vi har, hvor der er en række partier inklusive mit eget, Socialdemokratiet, og Det Radikale Venstre – de to regeringspartier – der siger, at vi vil have muligheden for i nogle helt ekstraordinære tilfælde at kunne give de ansøgere, der har fået fængselsstraffe på fire år og derover en mulighed for at få indfødsret.